

de col·laboració

l'eficàcia de l'extremisme

Torna a estar de moda actualment el blasme a l'extremisme, el blasme violent i agressiu. Sovint, una mica massa sovint perquè deixem de fer-ne cas, oïm entorn nostre l'atac furibund a la gent que hom titlla de perturbadora per no voler suportar resignadament allò que considera una iniquitat política o econòmica.

Amb motiu de la revolta de Figols, revolta admirable, emocionant, alba magnífica d'un nou dia que s'acosta, hem vist com s'intensificava aquesta campanya, que seria barroera si no fos interessada, contra tot el que hi ha de més sà, de més noble i de més digne en el poble.

La gran premsa sense una sola excepció manté l'ofensiva, rabiosa a estones i malvada sempre, emprant el llenguatge apropiat per a aconseguir el descrèdit que busca, a la vegada que incita el govern a una forta repressió, enyorant de segur l'època benaurada de Martínez Anido.

Fou això sens dubte, la pluja de fang que cau damunt l'extremisme social, que possibilita la deportació - a la qual no s'afrevi la dictadura del borraixí famós - de més d'un centenar d'homes, que no cometeren altre delictes que el de no estar «enxufats» enlloc, lluitant contra el règim oprobios que patim que no té res a envejar del monàrquic.

Desgraciadament foljust ara es comença a adonar el poble, quan l'arbitrarietat fou realitzada i és més difícil la reparació de què ha estat enganyat miserablement respecte a l'identitat dels embarcats amb rumb descon-

gut, comprenent també que els pistolers i atracadors no es troben pas entre ells... Per molt que s'intenti negar la veritat a la fi aquesta acaba per triomfar i no hem de tardar a comprovar la certesa de l'axioma, a pesar de la miopia que observem en alguns, que no els permet allargar més enllà del nas.

No tractem avui, però, de protestar exclusivament de la marxa del «Buenos Aires» enallint el seu cargament en la forma merescuda; tant com això creiem necessari defensar l'extremisme que s'ha volgut anorrear amb aquesta monstruositat.

Cal que recordem abans que tot els seus detractors que un dels que contribuï més a l'implantació de la República fou Fermí Galán, que no tenia res de moderat en el sentit corrent del mot. El moviment de Jaca del qual era l'ànima, portat a cap contra el parer dels que aprofitaren més tard el seu sacrifici guanyà de seguida la simpatia del poble determinant la desaparició definitiva de la pesia borbonica.

Quasi segur que de produir-se la dita sublevació, indicadora d'un desveïllament no gens agradable a la burgesia que tem sempre a la massa, encara antecessor de l'Alcalà Zamora seguiria essent rei d'Espanya per la gràcia de Déu i dels panxa contents.

Un altre cas que demostra també la virtualitat de l'extremisme, és la qüestió autonòmica de Catalunya, que no vull discutir ara intrínsecament. No s'obté l'aprovació de l'Estatut tal com fou redactat ací - i cal reconèixer la petitesa de la demanda - perquè no existeix

actualment el perill separatista. Gairebé tots els antics generals de l'independència avui estan «enxufats» sense ganes de perdre el torronet al darrera d'un somni tan acaronat abans.

Si a Catalunya enlloc d'haver-hi aquesta «merienda de negros» completament immoral i escandalosa, sortissin homes disposats a perdre-ho tot, com a Irlanda abans i a la Índia ara, no hi ha dubte que s'aconseguiria la llibertat que es reclama amb una manya- gueria que fa tombar d'esquena. Manca dignitat i audàcia, extremisme en fi.

L'evolució social no escapa tampoc a la llei ineluctable, car sempre és l'esforç abnegat que empeny el progrés.

No ha estat inútil, per tant, l'alçament de Figols, molt al contrari; a part que el decret contra els jesuïtes - un os per a entretenir la gana del poble - en fou una conseqüència, podem dir que ha fet més propaganda per la revolució social i per l'anarquia que vint mitings a cada ciutat. Qui podrà afirmar, després de l'epopeia viscuda en l'alta muntanya, que el robatori i l'assassinat formen part de la doctrina llibertària?

I la vaga que vingué després tampoc no pot qualificar-se així, perquè a més de beneficiar en gran manera els hostes del vaixell maleït calmant un poc la fúria d'en Casares Quiroga, donà a entendre que la deportació amb la qual pensaven dominar el descontent, no espantava ningú, que era el que convenia.

Podríem multiplicar els exemples que estan a l'abast de tothom i recórrer inclús als innombrables que proporciona la història per demostrar el resultat profitós de l'extremisme en tot temps, però ens acontentem amb els que deixem apuntats, puix són suficients per a comprendre el paper llastimós que alguns s'empenyen a representar, obeint, més que els dictats de la consciència, els imperatius de l'estómac.

JAUME SAGALÀ.

El Siglo

DE

ANTONI CARRERAS
AVINGUDA REPUBLICA, 17

**Venda exclusiva dels olis purs de oliva
del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà.**

**Perfumeria - Articles fotografia -
Drogueria-Pintures-Comestibles**

Cobla - Orquestra - Orquestrina
PEP VENTURA
Primera Categoria - Per contractes:
GERMANS AIGUAVELLA
Cervantes, 4 FIGUERES

homenatge

Organitzat per «Pàtria Lliure», el propassat diumenge, va tenir lloc al Casino Restaurant del Parc, de la nostra Capital, l'homenatge al nostre amic i ferm lluitador per la llibertat, Jaume Comte i Canelles.

Els «amics d'avant. !», impossibilitats d'assistir a tan honorós acte, ens hi adherírem per mitjà d'una cordial misiva.

Salut i avant! ciutadà Comte.